

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **L. V.**, zastoupené Mgr. Evou Schrammovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Ruská 75, proti žalovanému **Celnímu úřadu pro Zlínský kraj**, se sídlem Zlín, Zarámí 4463, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2018, č. j. 62 Af 92/2018 - 16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

[1] Exekučním příkazem ze dne 27. 6. 2018, č. j. 38180-6/2018-640000-42, zahájil žalovaný vůči žalobkyni exekuční řízení. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 29. 6. 2018. Uvedený exekuční příkaz obsahuje poučení, že proti němu „nelze uplatnit opravné prostředky (§ 178 odst. 4 daňového řádu)“ a dále, že lze proti němu „podat u správce daně, který exekuční příkaz vydal, námitku dle § 159 odst. 1 daňového řádu“.

[2] Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala dne 18. 9. 2018 prostřednictvím poštovní přepravy žalobu, kterou Krajský soud v Brně v záhlaví označeným usnesením odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud shledal, že žaloba byla podána po uplynutí dvouměsíční lhůty od doručení

napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), tedy opožděně. Zmeškání lhůty přitom nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).

[3] Proti tomuto usnesení podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opírá o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. [pozn. soudu, stěžovatelka mylně uvádí § 102 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] Stěžovatelka namítá, že krajský soud odmítl její žalobu nezákonně, jelikož exekuční příkaz neobsahoval poučení o možnosti podání žaloby dle § 65 s. ř. s.; lhůta pro podání žaloby proti exekučnímu příkazu tak neběží, a žaloba proto není opožděná. Stěžovatelka dále uvádí, že absence poučení o možnosti podat žalobu porušuje její ústavní právo na soudní ochranu podle článku 36 Listiny základních práv a svobod a odporuje jejímu čl. 4 odst. 4, jelikož vede ke ztrátě její právní ochrany.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti s odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 4. 12. 2007, č. j. 4 Ads 5/2007 - 64, ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Afs 131/2015 - 32, a ze dne 18. 1. 2016, č. j. 5 Afs 106/2015 - 26) uvedl, že krajský soud správně napadeným usnesením odmítl žalobu jako opožděnou, jelikož podle § 102 odst. 1 písm. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) se poučovací povinnost vztahuje pouze na odvolání, a nikoliv na jiné opravné prostředky.

[5] Stěžovatelka reagovala na vyjádření žalovaného replikou, v níž setrvala na svém stanovisku a závěry vyjádřené v žalovaném citované judikatuře tohoto soudu označila za mylné. Poučovací povinnost, které se dovolává, podle ní slouží samotnému výkonu soudní moci ve smyslu článku 36 Listiny základních práv a svobod.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[7] Úvodem je třeba konstatovat, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že v případě, kdy je kasační stížností napadené usnesení o odmítnutí návrhu, lze kasační stížnost podat pouze z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním (viz například rozsudek ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 14. 8. 2012, č. j. 4 As 57/2012 - 13; rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nesprávné označení kasačního důvodu v kasační stížnosti ovšem nebrání jejímu meritornímu projednání, neboť právní subsumpce kasační argumentace pod konkrétní literu ustanovení § 103 odst. s. ř. s. je věcí právního hodnocení Nejvyššího správního soudu.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Úvodem je třeba předeslat, že skutkově i právně zcela totožnou věcí mezi týmiž účastníky se Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 2 Afs 383/2018 - 43 (dále jen „rozsudek druhého senátu“), jímž kasační stížnost stěžovatelky zamítl. Rozhodující senát tohoto soudu neshledal důvodu se od závěrů druhého senátu odchýlit, proto z nich v dalším odůvodnění vychází.

pokračování

[10] V rozsudku druhého senátu setrval kasační soud na právním názoru, že poučovací povinnost podle § 102 odst. 1 písm. f) daňového řádu se vztahuje pouze na odvolání, nikoli na jiné opravné prostředky, a ani na žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s. Tento závěr je dostatečně podepřen ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Afs 131/2015 - 32, ze dne 18. 1. 2016, č. j. 5 Afs 106/2015 - 26, či ze dne 4. 12. 2017, č. j. 4 Ads 5/2007 - 64). Ke stejnému závěru došel také Ústavní soud, který se zabýval obdobnou otázkou v usnesení ze dne 29. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 650/05. Ústavní soud zde aproboval právní názor Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 7. 9. 2005, č. j. 1 Azs 14/2005 - 29), že absenci poučení o možnosti podat správní žalobu nelze považovat za formální vadu rozhodnutí správního orgánu, která by mohla mít vliv na délku nebo běh lhůty pro podání správní žaloby (v podrobnostech srov. bod [9] rozsudku druhého senátu).

[11] Daňový řád v ustanovení § 102 odst. 1 písm. f) výslovně stanoví, že *rozhodnutí obsahuje poučení, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je tak možno učinit, u kterého správce daně se odvolání podává, spolu s upozorněním na případné vyloučení odkladného účinku*. Poučovací povinnost se tedy v řízení vedeném v procesním režimu daňového řádu váže pouze k možnosti podat odvolání (tj. řádný opravný prostředek), což potvrzuje i shora citovaná ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Lze tak uzavřít, že krajský soud při úvaze o rozsahu poučovací povinnosti žalovaného a v návaznosti na to o počátku běhu lhůty pro podání žaloby proti napadenému exekučnímu příkazu nepochybil a žalobu stěžovatelky odmítl jako opožděnou v souladu se zákonem.

[12] Ze všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. naplněn není a kasační stížnost tak není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[13] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu